

Kosatá a Zubatá

Jaromír Nohavica

1. Nevím už vážně, kde to bylo, kam jsem to vlastně zašel,
v ulici světlo nesvítilo, noc měla černý kašel,
a v té tmě, horší nežli v pytli, v kterém se topí koťata,
mě náhle kolem krku chytly dvě holky – Kosatá a Zubatá.
2. Proč prý jste, pane, tolik smuten, co když vám srdce pukne,
smály se jako pominuté a kasaly si sukně,
každá mě z jedné strany rafla, měly v tom jistě praxi,
že prý si spolu vyjdem na flám, a už volaly taxi.
3. Všecky ty knajpy, kde jsme byli, mi vypadly už z paměti,
když z poslední nás vyhodili, tak bylo nějak po třetí,
bydlely až na kraji města a postel měly s nebesy,
řek' jsem jim: kdybych ráno nevstal, tak ať se teda neděsí.
4. Jedna se ke mně vmáčkla zleva, no, a ta druhá zprava,
že ať si pospím, jim to neva, jen blbej ráno vstává,
jak jsem se vzbudil, nemám páru, rolety byly dole,
na zemi zbytky kaviáru a plno vodky kolem.
5. Cítil jsem divnou bolest v hrudi, jak bych měl ránu sečnou
a ve hlavě mi tikal budík natažený na nekonečno
a tikal tik-tak na dvě doby jak ministranti v kostele,
v kuchyni někdo myl nádobí, a tak mi začla neděle.